

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Annales Episcoporum Slesvicensivm

Cypraeus, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1634

Capvt IV. Canvtvs I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64615](#)

dit annos omnes triginta quatuor. Cuius depositio summa
veneratione colitur tertio Nonas Februarij. Obiit anno Do-
mini octingentesimo sexagesimo quinto, inductione decima
tertia, qui est Ludouici II. xxvi. sepultus est in Basilica S. Pe-
peri ante altare sanctæ Genitricis Mariae.

C A P V T I V.

CANVTVS I. Rex Dania 60. cuius administratores Ger-
maniam Normaniam usque, quæ inde nomen traxit, inua-
serunt, qui tamen ab Arnolpho Imp. repulsi sunt: interim
Hamburgum depopulantur. Hic verò hoc uno deflendus, quod
absque religione Christiana obiit. A. C. 873. qui alias ex
desperato adolescente autor euaserat insperato proibitus.

REMBERTVS Episcopus.

Christicolas venient Slesuicum, carcere clausos

Fœdo, REMBERTVS liberat ære sacer.

Hortaturq; crucem reliquos ut tollere discant,

Discipulos Christi nam mala ferre decet.

A. C. 865.

REMBERTVS itaq; S. Anscharij successor,
in Monasterio Galliæ Thuronensi quod
ex liberalitate Cæsaris adeptus erat An-
scharius à teneris educatus, vixit in con-
tubernio fratrum, ibidemq; singulari pietate, erudi-
tione, vitæ sanctimonia morumq; grauitate ac mo-
destia tantopere eminuit, ut pro singulari amore quo
eum amplectetur, eximiaq; spe ac opinione quam
de eo conceperat, eum sibi filium adoptaret Anscha-
rius, filijq; loco haberet ac amaret. Thuronensem
scholam aliquot annos summa cum laude, nec mino-
ri fructu ac utilitate auditorum rexit ac gubernauit,
ab Anschario co missus, vt qui eum à teneris educa-
set

set & instituisset. Quod munus cum diligenter ac fi-
deliter Thuronæ in erudienda iuuentute aliquot an-
nos administrasset, de consilio Anscharij, Scholæ
Corbeiensis Rector fuit designatus ac constitutus.
Tandem sacris initiatus, Ripam in Iutiam ab Anscha-
rio missus ac alegatus fuit, vt ibi Ecclesiam regeret,
verbum Dei diceret, ac sacris Christianorum ru-
dium animos imbueret. Qui etiam de vita Anscharij
libellum conscripsit, quem fratribus Corbeæ nouæ
dedicauit. Anschario autem defuncto sub annum
865. III. Non. Febr. Indictione XIII. Bremam vocatus,
atque Episcopus creatus fuit, quod Anscharius diui-
no Spiritu afflatus, saepe prædixerat, ipsum suæ virtu-
tis æmulum fore & in Cathedra Pontificali succe-
sorem: creationem eius Pontifex, & Cæsar Ludouicu-
sus approbarunt. Ecclesiæ præfuit Rembertus ma-
gna cum laude annos nouendecim, eamque Diuini
verbi prædicatione sacrorumq; administratione in-
signiter propagauit ac locupletauit. Sed & vicinas fi-
nitimasq; gentes religione Christianâ imbuit, capti-
uos vbiique redemit ac vinculis liberavit, (Remberti
Episcopi temporibus circiter annum 865. Sigfridus cum
fratre Haldano in Dania regnarunt. Hi munera Ludouico
Cæsari miserunt gladium scilicet capulotenus aureum &
alia præterea, pacem rogantes, missisq; vtrimeq; ad Egdomam
fluum legatis & mediatoribus, pacem firmam ritu gentis per
arma iurarunt. Erant alij Reges Danorum, qui piraticis ex-
cursionibus eo tempore Galliam vexabant. Horum præcipui
erant, Horig, Ordvvig, Godefrid, Rodulf, & Inguar Tyrani-
ni. Crudelissimus autem omniam erat Inguar, qui Chri-
stianos vbiique per supplicia necauit. Abbas Stadens.
fol. 94.

ERICÒ autem rebus humanis sublato, Ecclesia, no-
uas subinde calamitates perpessa est, quod Cnuto
Erici filius, religioni infensus, Christianos vindique-
per-

persequeretur. Neque in Dania tantum, sed & in locis remotioribus. Interea tamen Rembertus, feruentibus huiusmodi turbis ac persecutionibus, nunquam destitit monendo & praedicando verbum Dei propagare. Nam, qui S. Ansgarium in Suetiam & Daniam olim sequutus, comes laborū & periculorum fuerat, diuinæ veritatis, religionisq; Catholicae propagandæ ac defendendæ causa, nihil non subire paratus erat. Is cum forte fortuna in Daniam iter suscepisset, & Slesuicum venisset, ubi Ecclesiam nouellæ Christianitati constructam habebat, ut quo in statu res Ecclesiæ essent, cognosceret, incidit in multitudinem Christianorum, qui catenis duriter vinciti, ad fluuiū Sliam submergendi trahebantur; Rembertus oratione blandâ eos, qui captiuos ducebant, permulcens, de liberatione agere cœpit. Quos ubi precibus non flecti animaduertit, precio captiuos redimere statuit. Quam conditionem Slesuenses acceptarunt. Sed cum pecunia illi non suppeteret, equo, quo vehebatur, & xei μηλιας Ecclesiæ, quæ secum tulerat, datis, illos redemit, ipsaq; altaris vasa non dubitauit impendere, quod diceret inclius esse animas Domino, quam aurum seruare. Quam rem & miraculo claram & illustrem fecit. Nam catenæ & lora, quibus colligati erant Christiani, sponte dissilierunt ac dissoluta sunt, postquam preces ad Deum fudisset Rembertus. Obiit autem Rembertus anno ab Incarnatione Domini 888. Bremæ sepultus.

CNVTONI a. (vt ad eum reuertamur) cū adhuc perætatem regnū administrare non posset, initio Curatores dati fuerunt, Godefridus & Sigefridus. Hi cum accepissent, Carolum Caluum bello contra Saracenos distineri, bellandi cupidi, genti suę persuaserunt; vt de finibus suis cum omnibus copijs exirent, & finitimas, aliasq; regiones inuaderent: perfacile esse cum re nuali

uali & multitudine præstarent, totius Germaniæ imperio potiri. Id hoc facilius eis, quod Imperium Francorum, post tempora Ludouici, bellis debilitatum, misereque laceratum ac diuulsum esset. Classe igitur ingenti instructa ac armata, Rhenó flumine vesi, Coloniam primum, Ambianos, Atrebatum, Cameracum, Menapios & Brabantinos inuadunt, eorumque agros & fines depopulantur. Inde vterius progressi, Leodicum, Traiectum, Tungros & Treuirós vrbes incendunt, & diripiunt. Palatum regium Aquisgrani, amplissimum & elegantissimum in Equile conuertunt. Ligerim ingressi, Thurones oppugnant, & per Sequanam Parisios obsident, templisq; & monasterijs dirutis & prostratis, magnam hominum stragem edunt.

De quo immani ac nefando Danorum furore, ac Nortmannorum rabie ac sauitia, Aimon. in historiæ de translatione & miraculis S. Germani Episcopi ita scribit: prout hæc verba in Annal. Baronijs ad annum 845. recensentur ac cōmemorantur. Anno Incarnationis Domini octingentesimo quadragesimo sexto, Regis item præcellentissimi Caroli sexto, cum Regnum Francorum post obitum Ludouici Imperatoris, varias diuisum esset in partes, & peccata populi crescerent; sanguisq; sanguinem tangere, Deo permittente, flagitijs quidem exigentibus actum est nostris, vt exteræ Nationes è proprijs egredierentur sedibus, videlicet gens Danorum, que vulgo Nortmanni, id est, septentrionales homines appellabantur, & superbo tumenti-que corde cum valido nauium apparatu, Christianorum fines intrarent. Qui huc illucq; furentes, atque cum magna superbia cuncta gyrantes, cœperunt vastando diuersas Insulas maris, donec nemine sibi resistente, fluuium Sequanam ingressi, Rothomago sorte incredibili applicarent. Cumq; in eadem Ciuitate aliquantisper demorantes, regionis Principes (quod absque ingenti contritione cordis effari nequimus)

ad

ad bellandum pigros timidosq; aduerterent, exeuntes è m
uibus longe lateq; diffusi, cœperunt vtriusque sexus multi-
tudinem trucidare, captivare, villas, Monasteria, Ecclesiastisq;
depopulando cremare, totamq; sua libidinis immensitatem
sum omni crudelitate in populum Dei debacchando exercere,
quousque ad locum qui vocatur Caroli venna, ventis velisq;
sua malignitati iusto Dei iudicio secundantibus, vltra spem
securi nauigando peruenirent. Tunc gloriosus Rex Carolus,
qui propter subitaneum eorum ascensum ex toto non pote-
rat, conuocata aliqua exercitus sui parte, venit primum ad
monasterium Macarij Dionysij, vt eius orationibus fultus,
securius contra Dei suosq; pergeret hostes. Denique vt ac-
cessit paratus non solum dimicare, sed etiam pro fide, piaq;
defensione sanctæ Dei Ecclesiæ laudabiliter mori, eius aduer-
sarij cognoscentes aduentum, diuerterunt ad alteram prædi-
cti fluminis ripam, vbi quædam parua pars populi erat. Qui-
bus confessim in fugam versis, in Insula quadam eiusdem flu-
uij, ad opprobrium Christianorum plus minus centum vnde-
cim captiuos sudibus suspenderunt, multosq; alios per domos
& arbores fixerunt: atque nonnullos per villas camposq;
miserabili insecuritate trucidantes, premerunt. Ipsoq; san-
ctissimo Faschalio festinuit atq; Sabbatho, Parisios peruenien-
tes, vacuam penitus ipsam Urbem quondam populosam, &
omnia in circuitu illius Monasteria suis habitatoribus deser-
ta repererunt. Timor siquidem & metus vniuersos inuaser-
rat, vt potè merito iniquitatis, diuino enudatos auxilio, at-
que adeo humanae defensionis destitutos solatio. Quis rogo
non doleret? antequam bellum committeretur fugatum
exercitum; antequam iaceretur sagitta confossum? ante scu-
ti allisionem ignominiosè subactum? vniuersorum namque
ordo penitus in Ecclesia confusus, atque à bonitatis studio
permutatus, hoc ipsa priuatione boni vsque ad excidijs fomi-
tem digna satis vltione promuerat: at pius Pater, instans, de-
linquentium semper corrector, correctorumq; clemens susce-
ptor, non hoc intulit, vt nos ob innumera, delictorum nostro-
rum

rum pondera crudelis damnaret, sed ut per immensam benignitatis suæ largitatem afflictos emendaret, &c. Tunc (proh dolor,) sanctissimum B. Germani corpus de suo effossum sepulchro, in possessionem quandam eius Ecclesiæ, quæ Cumbris dicitur, delatum est. Sed quæ facundia, quisue sermo exponere posset, qualis dum hæc agerentur, quantusue in eadem Ecclesia extitit luctus. Senes itaq; & iuuenes & pueri flebant, & infantes, vt pote nemo sese à lachrymis temperare valens: similiter & aliorum corpora sanctorum in eodem pago degentiū extumulata, atq; per diuersa sunt loca deportata, exceptis membris duntaxat Macarij Dionysij sociorumq; eius Martyrum, quæ licet à suis fuerunt extracta sepulchris propter tamen Regis presentiam non sunt tunc ad alia loca transire compulsa, &c. Hinc clare cerneret ac perspicere licet, effrenatam ac indomitam Danorum ac Nordmannorū furorē ac sævitiam, quā passim exercuerūt. Hanc a. Deum detestatum fuisse, multis indicijs, euidentibusq; signis ac miraculis, in sanctorum reliquijs editis satis clarè testatum fecit, quæ apud præfatum hunc Authorem vterius recensentur. Interea a. dum Gallia longis ac diutinis hisce bellis ac persecutionibus, à sævis ac truculentis istis populis ita duriter ac hostiliter premeretur ac affligeretur, Lüdouici regiones (dum adhuc in viuis erat) ab huiusmodi turbis fere immunes fuerunt. Nam is siue arte, siue conditionibus, siue alia ratione, ita Nortmannos tractabat, vt cum totam Franciam vastarent, nihil eius ditio detrimenti acciperet.

Post mortem autem Lüdotici, Carolus Filius, alias Crassus vocatus, ex Italâ domum reuocatur, quod Imperij Romani in summo discrimine versantis resid postularent. Is cum Danis aliquoties congressus acerrimè dimicauit, strenueque ac fortiter conflixit, sed infelici Marte. Et refertur res admodum memorabilis ac stupenda in veteribus Francorum

Annal. apud Aim. l.5. c. 16. & Regin. anno 882. quæ
tunc temporis contigit. Obsidentibus Francis & obfessis à
Carolo Nortmannis, 12. Kalend. Augusti, post medium diem
tenebrosa subito caligo tota castra operuit, fulgere & toni-
trum concrepante, & talis grando, vt nullus antea Morta-
lium se tale quid vidisse profiteretur, non vt solitum est, la-
pides descendere, plena & aequali superficie, sed cornuta &
inæquali & aspera facie, omnibus cernentibus insolitum &
magnum præbuit spectaculum (mirabile & incredibile di-
ctu) vt vix grossitudo eorum potuerit pollice & dito medio
circumdari. Nam & equi stupefacti fuerunt, & effraetus su-
dibus ac habenis partim extra castra, partim in castris erro-
re & stupore verterentur. Ciuitatis quoque quæ obfederant,
propter impetum aeris, magna pars corruit, ita vt una cohors
coaceruatim posset equitando ingredi, nisi vallo quod circum
erat suspensa constaret. Igitur per tot dies obfiden tam ma-
gnis Exercitus, astiuo in tempore, propter putredinem caden-
tium hominum, ægritudine corruptus & pertusus est: nec mi-
nus inclusi simili molestia premebantur. Cum in huiusmo-
modi angustias ac difficultates vtrinque redacti es-
sent, de pace facienda consilium cooperunt, Caroloq;
fœdere cum Danis inito, Frisiam illis habitandā con-
cessit, & Godefrido vni ex Curatoribus regni, Gislam
Lotharij Patruelis filiam in matrimonium, & Frisiam
in dotem dedit. Godefrido etiam vt Christo nomen
daret, author fuit. Sigefridus vero tutorum alter,
postquam innumerabilem auri vim concessisset, re-
lictâ Normannia, vna cum magna ac valida suorum
popularium manu confertissimoque agmine, in Da-
niā reuertitur. Godefrido post à Duce Henrico in-
terempto, Dani eius cædis vindicandæ cupidi, denuò
Galliam hostiliter inuadunt, ibique vna cum illis, qui
remanserant, sedes collocant. Vnde & appellatio
Normandiæ in hodiernum usque diem manet, nimi-
rum à Normannis, hoc est, gente aquilonari, quæ illic

con-

confedit, nomine ducto. Normannorum autem exercitus, magnam partem ex Danis collectus fuit, quibus se gentes finitimæ, Norvægi, Suedi, & Cimbri aggregarunt, quos receptos ad se socios Dani sibi adsciuerunt. Nam & populi Septentrionales bellis adsuerti & quasi innutriti, quum pace crescerent, otij ac quietis tandem pertesi, finibusq; suis egressi, nominis illustrandi, & finium amplificandorum causa, solum verterunt & remotissimas quasque gentes petierunt easq; bello & armis adorti ac persequuti sunt, ut recte Poeta:

*Omnis in Arctois populus quicunque pruinis
Nascitur, indomitus bellis, & Martis amator.*

Normannos autem tandem Lotharingiam ingressos, Arnolphus Carolomanni filius, Cæsar, in Patruj sui Caroli Crassi locum succedens, fudit ac prostrauit. Duodecim regia signa hostibus adempta, in Bauariam postea allata esse, nec non ad hominum millia centum prælijs occubuisse, scriptores memrant. (*Arnolphus Carolomanni filius fit Imperator anno 894. moritur 906. Aliter hæc narrat Abbas Stadensis fol. 94. & 96.*) Insigni itaque hæc victoria, quam de hostibus reportauerat, elatus Arnolphus, magno exercitu fines Danorum inuâsit; eosque tandem multis & crebris prælijs ad Hexamilium, & Eidoram fluuium, qui tunc regni Daniæ terminus erat, cum ijs commissis, ad internacionem cecidit. Bellum diuinitus administratum esse, omnes vno ore testantur, quod centum millibus paganorum cæsis, ex Christianorum exercitu pauci cecidissent. (*Helmod. cap. 7. anno 888. Bellum cœlitus administratum, in quo Nordmanni vel Dani ab Arnulpho Rege, vsque ad internacionem sunt deleti. Siquidem centum millibus paganorum prostratis, vnu de Christianis cecidisse repertus est. Godefrius & Sigfrid reges ibi sunt occisi. Ada. c. 40. Vnde colligo*

tria bella Normannorum insignia. Vnum regnante Erico iu-
niore. Stadens. fol. 92. Alterum anno 876. cuius idem Sta-
densis meminit fol. 94. Tertium & ultimum in quo deleti
sunt fol. 96. Anno 888. vide Helmold. cap. 8.) Ita iustissi-
mus Deus Nordmannos propter Religionis contem-
ptum, & Christianorum ingentē afflictionem ac per-
secutionem, tandem ad pœnam rapuit: ut quibus pri-
mū res paulo secundiores concesserit, postremo au-
tem pro impietate plagam mortiferam inflixerit. Ab
illo itaq; tempore grauissima ac asperrima Nordman-
norum persecutio tandem cessauit & conquieuit,
Deo sanguinem Christianorum, qui annos septua-
ginta abunde satis effusus erat, vindicante, (vt Hel-
moldus scribit cap. 8. & Stadens. fol. 96.) Hæc incide-
runt in tempora Adelgarij Episcopi Hamburgensis,
qui anno à Christo nato 909. ex hac vitâ migravit. Ex
quibus constat religionis exercitia, in his oris sub
Cnutone interrupta, aliquantis per conquieuisse.
(Anno 912. post Olaph Sueonum Principem, qui regnauit in
Dania cum filijs suis, ponitur in locum eius Sigerich. Cumq;
paruo regnasset tempore Hardeger filius Sueni à Nordman-
nia veniens eum regno priuauit. Abbas Stadens. f. 98.

CAPVT V.

FROTHO VI. Rex Daniae 61. rebelles Prouincias do-
muit: in Anglia religione Christiana imbutus & baptiza-
tus, dum eandem per Agapetum Romanum illic introducere
tentat, mortem obit, sub quo templum Slesuicense reædifi-
catum.

Imbutus sacro cultu, dum præfuit Anglis,
Danorum FROTHO, Rex cupit esse pius.
Romana mandat doctos à sede vocari,
Sed pia Religio Rege cadente cadit.

A. C. 896.

CNY-